

bortset fra om de er aldeles ubeføjede, om muligt synes at burde undgaas.

Det er herpaa nærværende Forslag tager Sigte ved at søge Sager i Anledning af mislig Adfærd fra en Dommers Side og Spørgsmaal om eventuel Genoptagelse af en Straffesag henlagt til et Organ uden for den almindelige Instansfølge, den særlige Appelret.

Efter nugældende Ret vil Spørgsmaalet om egentligt Straffansvar for en Dommer blive afgjort ved almindelig Straffesag efter Paataale af vedkommende Statsadvokat, dog at der, hvor Straffen ej overstiger Bøder, er Adgang til at paalægge den uden særligt Sagsanlæg i Tilfælde af Anke eller Kære, § 47, jfr. § 49 i Lov om Rettens Pleje. Mindre graverende Forhold vil kunne give Anledning til en Advarsel fra vedkommende, eventuelt vedkommende overordnede, Rets Præsident, ex officio eller efter Besværing fra en privat Klager, der i øvrigt ogsaa vil have Mulighed for efter Reglerne om Kære i Straffesager at paaklage det af Dommeren udviste Forhold til højere Ret til Misbilligelse eller Bøde. Har Dommeren gjort sig uværdig til at beklæde sin Stilling, uden at der dog er Tale om et strafbart Forhold, bliver Spørgsmaalet om Afsættelse at afgøre under en efter Justitsministerens Bestemmelse i den borgerlige Retsplejes Former ved Landsret anlagt Sag.

Begæringer om Genoptagelse af en Straffesag henhører efter Reglerne i Kapitel 86 i Lov om Rettens Pleje under selve den Ret, der har paakendt Sagen. Det vil for mange utvivlsomt fremstille sig som aldeles uforstaaeligt, at den samme Domstol, der har truffet den Afgørelse, mod hvilken Kravet om Revision rejses, saaledes skal tage Stilling til Begæringen herom, og den Omstændighed, at Tilladelsen til fornyet Foretagelse af Sagen kan synes at indebære en Kritik af den tidligere Afgørelse, vil derfor, naar Genoptagelsen nægtes, kunne skabe Jordbund for Angreb, der, uanset manglende objektivt Grundlag, kan befrygtes at volde Usikkerhed og Utryghed i vide Kredse.

I.

Den særlige Appelrets Sammensætning m. v.

Til § 1.

Skal Appelretten behørigt fyldestgøre de ovennævnte Formaal, er det fornødent paa en Gang at sikre den en Sagkundskab, der kan staa Maal med, hvad der iøvrigt kan forventes i en overordnet Ret, og at give den et Særpræg, hvorved den til-

strækkeligt adskiller sig fra de ordinære Domstole, hvorhos den under Hensyn til dens Virksomhed som Disciplinærret med Adgang til at frakende en Dommer hans Stilling, jfr. Forslagets § 9, 7. Stk., allerede af forfatningsmæssige Grunde maa tilskres fornøden Uafhængighed, saa meget mere, som Rettens Afgørelser efter Forslaget er endelige og upaaankelige, jfr. § 9, 8. Stk. og § 14.

Dette sidste foreslaas opnaaet ved, at Flertallet — tre af Rettens fem Medlemmer — i Forvejen skal være Dommere, og ved, at samtlige Medlemmer beskikkes af Kongen for et Tidsrum af 8 Aar ad Gangen.

De øvrige Hensyn fyldestgøres formentlig tilstrækkeligt gennem Rettens foreslaaede Sammensætning, hvorom iøvrigt bemærkes:

For et Organ, der skal udøve Disciplinærmyndighed, maa det erkendes at være af afgørende Betydning, at det indrettes saaledes, at det — foruden udadtil — ogsaa kan mødes med Tillid af de Personer, der er underkastet dets Myndighed. I Østrig har dette ført til, at egentlige Disciplinærstraffe efter Richterdisziplinargesetz af 21. Maj 1868 og Lov af 24. Februar 1907 kun kan paalægges af særlige Disciplinarsenater ved vedkommende Oberlandesgericht eller ved Oberste Gerichtshof, valgt af og blandt disse Domstoles egne Medlemmer. I Forslaget har man af samme Grund ønsket alle Grader af Dommere repræsenteret i Appelretten, og det fastslaas, jfr. ogsaa Ordene: „De tre Medlemmer skal være en Højesteretsdommer, en Landsdommer og en Underretsdommer“, at Afgang fra vedkommende Dommerstilling inden for 8-Aars Perioden ved Afskedigelse eller Forfremmelse, derimod ikke Forsættelse fra en Landsret til en anden eller fra et Underdommerembede til et andet, maa medføre Afgang fra Hvervet som Medlem af den særlige Appelret; Indstilling om Beskikkelse sker til Justitsministeren fra henholdsvis Højesteret, begge Landsretter og Den danske Dommerforening, hvilket sidste man har ment at kunne foreslaa, uagtet Foreningen blandt sine Medlemmer tæller ogsaa Dommere i de overordnede Retter. Til hver af Stillingerne bringes tre Personer i Forslag, hvorved bemærkes, at der, da der efter Forslagets § 3 samtidig skal ske Indstilling efter tilsvarende Regler om Beskikkelse af en Suppleant for vedkommende ordentlige Medlem, intet er til Hinder for, at man hertil subsidiært udpeger de to til Dommerhvervet indstillede, som ikke hertil beskikkes, i Forbindelse med en yderligere Kandidat. Om Indstil-